

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 393/2023
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог ЈГСП „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4022/22 од 19.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4022/22 од 19.10.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4022/22 од 19.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4022/22 од 19.10.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 860/2021 од 16.06.2022. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде, за период од 01.02.2018. године до 31.12.2019. године, исплати износ од 833,54 динара, са законском затезном каматом од 23.06.2021. године, као и износ од 127,23 динара на име обрачунате законске затезне камате обрачунате од доспелости до дана обрачуна, као и на име трошкова поступка износ од 33.800,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20).

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом тужиоцу је досуђена разлика зараде у утуженом периоду, након утврђене чињенице да цена рада коју је тужени примењивао пре почетка примене Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, није била утврђена у складу са одредбама тада важећег Колективног уговора туженог. Наиме, тужени приликом исплате зарада није исцрпео планирану масу средстава за зараде и преостала расположива неутрошена средства, у износима утврђеним у првостепеној пресуди. На наведене износе примењено је умањење од 10%, односно умањење 5%, у складу са Законом о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата код корисника јавних средстава. Одлуке нижестепених судова донете су применом релевантних одредаба Закона о раду, поменутог Закона о привременом уређивању основица, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима.

Према становишту Врховног суда, нижестепени судови су дали правно релевантне разлоге за своју одлуку, на којима је заснована примена материјалног права. У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији по основу одредбе члана 404. ЗПП. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду, у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду. Суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применом прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука је у складу са правним ставом Врховног суда о наведеном правном питању. Стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе о овом питању, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 26.02.2021. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 117,5751 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде (833,54 динара) представља динарску противвредност 7,09 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић